

บทที่ 1

บทนำ

ความสำคัญและความเป็นมาของปัญหา

สภาพสังคม เศรษฐกิจ การเมือง การปกครอง นโยบาย ทุกวันนี้ทำให้ทุกคนพยายามสร้างในสิ่งที่สังคมอารยธรรมตะวันตกหยิบยื่นให้ด้วยไมตรีจิต หวังว่าจะทำให้เกิดผลทางด้านเศรษฐกิจ และทุนนิยมการบริโภคที่ไม่รู้จัก โดยเฉพาะการติดต่อสื่อสารในปัจจุบันที่หันมาใช้เทคโนโลยีการสื่อสาร จนทำให้ขาดศิลปะในการเขียน ความมีชีวิต และจิตวิญญาณ เนื่องจากเป็นการติดต่อสื่อสารในรูปแบบอิเล็กทรอนิกส์ไปหมดแล้ว ทำให้ทุกวันนี้ใครทำอะไร ที่ไหน อย่างไร ปฏิบัติตนอย่างไร จะถูกเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารอย่างรวดเร็ว เพื่อตอบสนองตามความต้องการของมนุษย์ แต่ในด้านความผูกพันกับห่างไกลกันออกไป ความสัมพันธ์ในรูปแบบของการเขียนจดหมาย การติดต่อโดยพบปะพูดคุยลดลงไป มีเพียงแต่ตัวอักษรอิเล็กทรอนิกส์ที่สื่อให้กันทุกวันไม่มีวันจบสิ้น จึงกลายเป็นอารยธรรมอิเล็กทรอนิกส์สมัยใหม่ (ประเสริฐ ศรีแสนปาง, 2551)

อินเทอร์เน็ต (Internet) เป็นเทคโนโลยีการสื่อสารรูปแบบหนึ่ง มาจากคำว่า Inter Connection Network เป็นระบบเครือข่ายคอมพิวเตอร์ที่มีขนาดใหญ่ สามารถเชื่อมโยงต่อกันทั่วโลก โดยมีมาตรฐานการรับส่งข้อมูลระหว่างกันเป็นหนึ่งเดียว (โครงการพัฒนาบุคลากรทางคอมพิวเตอร์, 2541, น. 2) เรียกว่า โพรโตคอล (Protocol) ซึ่งโพรโตคอลที่ใช้บนระบบเครือข่ายอินเทอร์เน็ต มีชื่อว่า ทีซีพี/ไอพี (TCP/IP: Transmission Control Protocol/Internet Protocol) (บัญชา วิเศษชน, 2549, น. 1) จากความสามารถในการเชื่อมโยงข้อมูลข่าวสารทั่วโลกทำให้การติดต่อสื่อสารผ่านเครือข่ายอินเทอร์เน็ตมีข้อได้เปรียบที่เด่นชัดกว่าการติดต่อสื่อสารรูปแบบอื่น ๆ 5 ประการ (มนต์ชัย ศรีเพชรน้อย, 2547, น. 1-2) คือ

ประการแรก การติดต่อสื่อสารผ่านเครือข่ายอินเทอร์เน็ตจะทำให้การติดต่อสื่อสารระหว่างบุคคลกับบุคคลสะดวกสบายคล่องตัวขึ้น และประหยัดเวลา

ประการที่สอง เครือข่ายอินเทอร์เน็ตเป็นแหล่งความรู้อันยิ่งใหญ่ เนื่องจากมีข้อมูลข่าวสาร ผลงานวิจัย และโปรแกรมที่เป็นประโยชน์ต่าง ๆ มากมายหมุนเวียนอยู่ในเครือข่าย ทำให้ผู้อ่านสามารถอ่านและศึกษาได้จากทั่วโลก

ประการที่สาม เครือข่ายอินเทอร์เน็ตเป็นช่องทางกระจายความรู้จากแหล่งหนึ่งไปอีกแหล่งหนึ่ง ทำให้เกิดการแลกเปลี่ยนความรู้ซึ่งกันและกันในเวลาอันรวดเร็ว

ประการที่สี่ ในการติดต่อระหว่างบุคคลกับบุคคล ในระบบของเครือข่ายอินเทอร์เน็ต จะมีการตรวจสอบการส่งข้อมูล ซึ่งหากส่งไม่ถึงผู้รับก็จะมีข้อความเพื่อเตือนผู้ส่งให้ทราบ

ประการสุดท้าย การติดต่อสื่อสารผ่านเครือข่ายอินเทอร์เน็ตจะช่วยลดค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับเอกสารได้

ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2547 เป็นต้นมา แนวคิดเรื่อง เว็บ 2.0 (Web 2.0) เริ่มเกิดขึ้นและขยายตัวอย่างรวดเร็ว ซึ่งหมายถึงว่า เป็นการใช้อินเทอร์เน็ตรูปแบบใหม่ จากเดิมที่ผู้ชมเคยนั่งดูข้อมูลอย่างเดียว แต่กลับกลายเป็นผู้กำหนดเนื้อหาด้วย โดยเว็บ 2.0 นั้น ไม่ใช่เรื่องทางเทคนิค แต่เป็นการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมการใช้เว็บของคนยุคนี้และยุคต่อไป จุดสำคัญของยุคเว็บ 2.0 คือแต่เดิมในเว็บยุคเก่านั้น (เว็บ 1.0) ทุกคนเข้าถึงข้อมูลโดยตรง แต่ใน เว็บ 2.0 เราจะได้เข้าถึงตัวตนของผู้บอกเล่าก่อน แล้วถึงจะเข้าถึงข้อมูลผ่านมุมมองของคน ๆ นั้น ซึ่งอาจจะเป็นคนเขียนบล็อก (Blog) เจ้าของอัลบั้มรูปออนไลน์ เจ้าของอัลบั้มรวมคลิป ที่รวมทุกอย่างข้างต้นไว้ด้วยกัน พวกเขาเหล่านี้ไม่ได้ถ่ายทอดเรื่องราวกันอย่างโดดเดี่ยว แต่จะมีการโยงใยเชื่อมต่อกันและแนะนำกันเป็นกลุ่ม ๆ ทำให้เกิดสิ่งที่เรียกกันในยุคนี้ว่า “Social Network” ของ “ผู้ฟัง” คุยกับ “ผู้ฟัง” ด้วยกันเอง และเชื่อถือกันเอง (สมคิด เอนกทวีผล, 2551)

สำหรับประเทศไทยได้มีการสำรวจเมื่อ พ.ศ. 2550 พบว่า มีจำนวนผู้ใช้อินเทอร์เน็ตเพิ่มขึ้นทุกปี ล่าสุดมีประชากรของประเทศไทยใช้อินเทอร์เน็ตประมาณ 7 ล้านคน (วชิราภรณ์ บุญเสริฐ, 2549) ความก้าวหน้าด้านเทคโนโลยีการสื่อสารของอินเทอร์เน็ต ส่งผลให้เกิดการติดต่อสื่อสารทั้งแบบสื่อมวลชน ที่เน้นไปยังผู้รับสารมวลชน อาทิ การสื่อสารผ่านทางเครือข่ายเวปไซต์ วาย เว็บ (World Wide Web / www) โดยในยุคแรกเริ่มเครือข่ายเวปไซต์ วาย เว็บ ส่วนใหญ่เป็นการสื่อสารแบบทางเดียว เช่นการสร้างหน้าเว็บไซต์ที่มีการให้ข้อมูลกับผู้ใช้ชม จากเจ้าของเว็บไซต์เท่านั้น ซึ่งมีการสนทนากันได้ในรูปแบบของการส่งจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ หรือ อีเมล และมีเทคโนโลยีในลักษณะของกระดานสนทนา (Webboard) ที่รวมผู้คนที่สนใจในเรื่องเดียวกัน เข้ามาเขียนข้อความถามตอบทั้งไว้บนกระดาน และได้พูดคุยจนเริ่มจับตัวเป็นสังคมมากขึ้นในเวลาต่อมา (เบญจายอดดำเนิน, 2533, น. 345)

จากความสัมพันธ์ทางสังคมที่บุคคลมีต่อกันและกันภายในเครือข่าย สามารถแบ่งออกได้เป็นหลายปริมณฑล (zones) ทั้งนี้โดยเริ่มจากบุคคลที่เป็นศูนย์กลาง (ego-centric) ในเชิงทฤษฎีเราอาจพูดได้ว่าไม่เพียงแต่บุคคลคนหนึ่งจะมีเครือข่ายเพียง 1 หรือ 2 ปริมณฑลเท่านั้น แต่อาจจะ มี 3 หรือ 4 หรือก็ปริมณฑลก็ได้ เพราะโดยความเป็นจริงระบบสังคมใหญ่ทั้งหมดเปรียบเสมือนเป็นเครือข่ายรวม ซึ่งประกอบด้วยสายใยของความสัมพันธ์หรือเครือข่ายซึ่งเกิดจากจุดหนึ่งคือ บั๊จเจกบุคคลใดบุคคลหนึ่งแล้วขยายวงกว้างออกไปตามขั้นตอนของวงจรชีวิต สถานภาพและ

บทบาทของบุคคลผู้นั้น เพราะฉะนั้นโดยทั่ว ๆ ไปแล้วการศึกษาเครือข่ายสังคมจึงเริ่มต้นที่การกำหนดจุดศูนย์กลางที่บุคคลใดบุคคลหนึ่ง เครือข่ายสังคมจึงเปรียบเสมือนลูกโซ่ของความสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นของบุคคลนั้นกับบุคคลอื่น ๆ (เบญญา ยอดดำเนิน, 2533, น. 345)

ตัวอย่างของเว็บไซต์ที่เป็นลักษณะของ Social Network ได้แก่ เว็บไซต์ YouTube (<http://www.youtube.com>) ซึ่งอนุญาตให้สมาชิกสามารถส่งวิดีโอขึ้นบนเว็บไซต์ และให้คนทั่วโลกเข้าชมได้ฟรี และโหวตให้คะแนนจนกลายเป็นสังคมใหญ่ระดับโลกในเวลาต่อมา หรือเว็บไซต์อย่าง Wikipedia (<http://www.wikipedia.org>) ซึ่งเป็นเว็บไซต์สารานุกรมโดยให้ผู้คนจากทั่วโลกร่วมกันกำหนดความหมายของคำศัพท์ต่าง ๆ เป็นต้น (สมคิด เอนกทวีผล, 2551) ภายใต้แนวคิดในการพัฒนาเว็บไซต์บนอินเทอร์เน็ตก้าวสู่โลกของ เว็บ 2.0 ทำให้เกิดเว็บไซต์รูปแบบใหม่ที่เรียกว่า “เว็บไซต์เครือข่ายสังคม” หรือ “Social Networking Website” ขึ้นมา ซึ่งเน้นหนักในส่วนของการสร้างสังคมและทำความรู้จักกันในเครือข่าย หากจัดอันดับเว็บไซต์ที่เข้าข่ายเว็บไซต์เครือข่ายสังคมที่มีผู้นิยมใช้กันมากทั่วโลก อันดับแรก ซึ่งเป็นเว็บไซต์ MySpace ของค่ายไมโครซอฟท์ที่อิงฐานผู้ใช้ฮอตเมล (hotmail) ซึ่งมีผู้ลงทะเบียนประมาณ 300 ล้านคน อันดับต่อมา เป็นเว็บไซต์ไฮไฟว์ (Hi5) ที่มีผู้ลงทะเบียน 98 ล้านคน และในประเทศไทยนั้นเว็บไซต์ไฮไฟว์ (Hi5) มีผู้ใช้งานมากที่สุด โดยมีผู้ลงทะเบียนในประเทศไทย 2,200,000 คน ณ สิ้นเดือนธันวาคมปี 2550 (ผู้จัดการรายสัปดาห์, 31 มีนาคม-6 เมษายน 2551, น. 12)

จะเห็นได้ว่า การเปิดเผยข้อมูลและการเข้าชมข้อมูลของผู้อื่นนั้นเป็นกิจกรรมหลัก ๆ สำหรับเว็บไซต์เครือข่ายสังคม ซึ่งมีข้อดีในการเข้าถึงเพื่อนใหม่หรือกลุ่มคนที่มีรสนิยมเดียวกัน ในมุมมองของวัยรุ่น การเขียนเรื่องจริง มีค่าเท่ากับความจริงใจ เปิดเผย ไม่หลอกลวง แต่มักกลับกันที่วัยรุ่นลืมนึกไปนั่นคือ เว็บไซต์เครือข่ายสังคมนั้นเป็นพื้นที่สาธารณะในโลกอินเทอร์เน็ต ฉะนั้นบุคคลแปลกหน้าสามารถเข้ามาสอดส่องพฤติกรรมประจำวันของเจ้าของเว็บไซต์ ซึ่งทำให้เกิดอันตรายตามมาได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งจากผลสำรวจภายในเอเยนซีระดับโลก ระบุว่าผู้ใช้เว็บไซต์ประเภท เว็บ 2.0 เช่น เว็บไซต์เครือข่ายสังคมหรืออื่น ๆ ในเอเชีย ส่วนใหญ่อยู่ในช่วงอายุ 16 ถึง 24 ปี ซึ่งเป็นกลุ่มที่ถูกล่อลวงค่อนข้างมาก (วิทยา ผาสุก, 2548, น. 14)

อย่างไรก็ตามการใช้เว็บไซต์เครือข่ายสังคมจะมีด้านบวกในการเปิดโลกทัศน์ให้กว้างขึ้น แต่ในขณะเดียวกันอาจจะเกิดผลในแง่ลบ กล่าวคือ ทำให้มีผู้ประสงค์ร้ายเข้ามาหาผลประโยชน์หรือหวังจะเอาเปรียบกับเหยื่อที่ไม่ระวังตัวได้ ดังข่าวที่ปรากฏในหน้าหนังสือพิมพ์ได้เสนอข้อมูลของศูนย์อินเทอร์เน็ตสร้างสรรค์และปลอดภัย ที่ว่ามีผู้นำเว็บไซต์ไฮไฟว์ ไปใช้ในทางที่ผิด โดยนำรูปของนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 พร้อมข้อมูลส่วนตัวและเบอร์โทรศัพท์ใส่ในเว็บไซต์ไฮไฟว์ โดยระบุว่าขายบริการทางเพศ และซึ่งทำให้มีผู้สนใจจะซื้อบริการ โดยโอนเงินเข้าบัญชีแล้ว

จึงนัดพบ ผู้ชายที่ซื้อบริการดังกล่าวได้ไปดักรอที่หน้าโรงเรียนของนักเรียนหญิง และได้พยายามพาเข้าโรงแรม แต่นักเรียนหญิงวิ่งหนีออกมาทันและมีผู้เห็นเหตุการณ์เข้าช่วยเหลือไว้ได้ (มติชน, 26 พฤษภาคม 2551, น. 14)

ในขณะที่หนังสือพิมพ์อีกฉบับได้เสนอข่าว ชายอายุ 18 ปีพยายามล่อลวงเด็กหญิงอายุ 14 ปี จากการพูดคุยผ่านไฮไฟว์ ได้สารภาพว่าล่อลวงหญิงสาวอายุ 14-20 ปี มาขึ้นใจแล้ว นับสิบราย โดยผ่านการเข้าไปพูดคุย ทำความรู้จักในเว็บไฮไฟว์ (ข่าวสด, 1 กรกฎาคม 2551, น. 10) นอกจากนี้ยังมีข่าวเกี่ยวกับหนุ่มเซลล์แมนใช้วิธีตีสนิทหญิงสาวผ่านเว็บไฮไฟว์ เพื่อล่อลวงมาขึ้นใจ แต่ตำรวจจับตัวได้ เนื่องจากหญิงสาวแจ้งตำรวจเสียก่อน หลังจากนั้นก็เกิดขึ้นอีก 2 ราย ในเวลาไล่เลี่ยกัน โดยรายแรกตำรวจชันแผนจับกุมวัยรุ่นที่ล่อลวงสาวมาขึ้นใจ โดยใช้วิธีตีสนิทผ่านทางการเล่นเว็บไฮไฟว์ ซึ่งเลือกคุยกับหญิงสาวอายุ 14-20 ปี ก่อนนัดเจอแล้วพาไปหลบนอน และอีกราย ตำรวจจับกุมชายหนุ่มที่ล่อลวงเด็กหญิงอายุ 15 ปี หลังรู้จักกันผ่านทางเว็บไฮไฟว์ (ข่าวสด, 7 กรกฎาคม 2551, น. 13) เช่นเดียวกัน

คอลัมนิสต์ได้นำเสนอตัวอย่างของหญิงสาว อายุ 18 ปี เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่ใช้เว็บไฮไฟว์ และเกือบมีประสบการณ์อันเลวร้าย โดยระบุว่าเล่นเว็บไฮไฟว์ได้ประมาณ 3-4 เดือน จนได้รู้จักชายคนหนึ่ง และได้แลกเปลี่ยนอีเมลกันเพื่อคุยผ่านทางโปรแกรมสนทนาเอ็มเอสเอ็น (MSN) ซึ่งแรกเริ่มนั้นคุยสุภาพ จึงได้แลกเปลี่ยนเบอร์โทรศัพท์เพื่อติดต่อกัน และหลังจากนั้นก็มีการนัดเจอกัน แต่เมื่อไปพบ กลับถูกพุดจ่าหว่านล้อมพาซ้อนท้ายรถจักรยานยนต์ เพื่อพาไปที่บ้าน จึงรีบหนีกลับ (ลานมะพร้าว, 2551)

ในต่างจังหวัด ข่าวในหนังสือพิมพ์มีการนำเสนอข้อมูลจากหัวหน้าศูนย์ข้อมูลคนหายว่าไตรมาสแรกของปี 2551 ได้รับแจ้งมีคนหายจำนวน 82 ราย อายุเฉลี่ย 11-15 ปี สาเหตุของการหายตัวไป คือการถูกล่อลวงเพื่อเรื่องทางเพศ ส่วนหนึ่งเกิดจากกิจกรรมที่เด็กทำในช่วงปิดภาคเรียน อาทิ การเรียนพิเศษ การไปเที่ยวกับเพื่อน และ ปัจจุบันอินเทอร์เน็ตยังเป็นช่องทางที่ทำให้เด็กถูกล่อลวงอยู่ในอันดับต้น ๆ และนอกจากการล่อลวงผ่านโปรแกรมสนทนา เช่น MSN Messenger แล้ว ยังพบว่าชุมชนออนไลน์ไฮไฟว์ (Hi5) เป็นช่องทางใหม่ในการล่อลวงเด็กให้หายออกจากบ้านด้วย (เชียงใหม่นิวส์, 25 เมษายน 2551, น. 1)

จากผลกระทบในแง่ลบของการสนทนาบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต ทำให้ทางภาครัฐได้ตระหนักถึงปัญหาที่เกิดขึ้น โดยกระทรวงการพัฒนาศักยภาพและความมั่นคงของมนุษย์ได้มีมาตรการคุ้มครองข้อมูลส่วนตัวของเด็กบนโลกออนไลน์ โดยกำหนดนโยบายปกป้องข้อมูลส่วนตัวของเด็ก เพราะขณะนี้เด็กและเยาวชนที่ใช้อินเทอร์เน็ตจำนวนมากนิยมเข้าเว็บไซต์หาเพื่อน หาคู่ หรือกรอกข้อมูลส่วนตัวบนเว็บไฮไฟว์ เช่น ภาพถ่าย อายุ ที่อยู่ เบอร์โทรศัพท์ ทำให้กลุ่ม

มิฉะนั้นก็เข้าไปค้นหาข้อมูลของเด็กและเข้าถึงตัวเด็กได้ ซึ่งสามารถนำไปสู่ปัญหาอาชญากรรม เช่น การล่อลวงข่มขืนกระทำชำเรา ล่อลวงทรัพย์ และการฆาตกรรมได้ง่าย (คมชัดลึก, 22 พฤศจิกายน 2550, น. 8)

แต่ทว่าส่วนตัวผู้ใช้อินเทอร์เน็ตโดยเฉพาะวัยรุ่นมักคิดว่า ไม่มีอะไรต้องกังวลในเรื่องความปลอดภัย โดยผลสำรวจจากองค์กรที่ไม่แสวงหาผลกำไรอย่าง Pew Internet & American Life Project ระบุว่า การคุกคามบนโลกอินเทอร์เน็ตนั้น ทำให้ตั้งแต่สร้างความรำคาญ ก่อกวน ไปจนถึงชู้กรรโชก โดยกลุ่มเป้าหมายหลักที่ถูกโจมตี เป็นเด็กวัยรุ่นหญิงและกลุ่มที่เป็นสมาชิกเว็บไซต์เครือข่ายทางสังคม โดยหนึ่งในสามของวัยรุ่นบนโลกอินเทอร์เน็ตยอมรับว่าเคยถูกคุกคามหรือข่มขู่ผ่านโลกออนไลน์ แต่กลับถือเป็นเรื่องธรรมดา โดยเฉพาะอย่างยิ่งหากเข้าไปเป็นสมาชิกของบรรดาเว็บไซต์เครือข่ายทางสังคมที่กำลังเป็นที่นิยมอย่างเฟซบุ๊ก (Facebook) หรือมายสเปซ (MySpace) ดังนั้นหากหน่วยงานภาครัฐแก้ปัญหาฝ่ายเดียวก็อาจไม่ก่อให้เกิดประโยชน์มากนัก (ไทยรัฐ, 27 สิงหาคม 2551, น. 14)

เด็กยุคใหม่มีความสามารถในการใช้อินเทอร์เน็ตและหากมีความชำนาญในการหาแหล่งข้อมูลที่เป็นประโยชน์ในการเรียนก็เป็นสิ่งดี อย่างไรก็ตามหากเด็กยุคใหม่ใช้อินเทอร์เน็ตในเชิงสร้างสรรค์ ไม่ว่าจะเป็นการค้นหาแหล่งข้อมูลความรู้ในการศึกษาเล่าเรียน หรือข่าวสารที่รวดเร็วทันสมัยที่เป็นประโยชน์ ก็จะเป็นผลดีในการเรียนรู้สังคมหรือโลกกว้าง แต่ทว่าก็มีเด็กจำนวนไม่น้อยใช้อินเทอร์เน็ตในทางที่ไม่เหมาะสม ซึ่งสิ่งที่เด็กให้ความสนใจมากเป็นพิเศษคือ การสนทนาผ่านเว็บไซต์ไฮไฟว์ ดังนั้นผู้ปกครองควรดูแลอย่างใกล้ชิด เพราะมีนักเรียนจำนวนไม่น้อยที่ต้องเสียอนาคต เพราะการติดอินเทอร์เน็ต ไม่ว่าจะเป็นการเล่นเกม หรือการติดต่อกับผู้อื่นที่ไม่รู้จักมาก่อนผ่านเว็บไซต์ไฮไฟว์ โดยเฉพาะกลุ่มวัยรุ่นที่อยู่กึ่งกลางระหว่างช่วงสุดท้ายของวัยเด็กและกำลังจะเริ่มหันไปสู่วัยผู้ใหญ่ ที่เริ่มมีการเปลี่ยนแปลงทั้งร่างกาย จิตใจและความต้องการในด้านต่าง ๆ เช่น มีความอยากรู้อยากเห็นสิ่งแปลกใหม่ อยากทดลองหาประสบการณ์ใหม่ มีความต้องการเพื่อน หรือมีความต้องการความเป็นอิสระ จึงต้องมีวิธีการดูแลอย่างปลอดภัย สร้างสรรค์ และส่งเสริมพฤติกรรมพึงประสงค์ในการใช้อินเทอร์เน็ต ผู้ปกครองควรตระหนักว่าข้อมูลที่อยู่ในอินเทอร์เน็ตไม่ได้เหมาะสมกับเด็กทั้งหมด และมีบางกลุ่มคนที่พยายามทำให้ระบบนี้เกิดความไม่ปลอดภัย ทั้งการหลอกลวง การแอบแฝงเรื่องเพศ การเกิดอาชญากรรมที่เกี่ยวข้องกับการนัดพบผ่านเว็บไซต์ไฮไฟว์ เพราะเว็บไซต์ไฮไฟว์ทำให้ผู้คนสามารถติดต่อกันได้อย่างกว้างขวางและจะนำผู้คนที่อยู่ในสังคมแบบเดียวกัน มีความสนใจเรื่องเดียวกัน ให้มาพบปะพูดคุยกันได้ง่ายขึ้น เนื่องจากเว็บไซต์ดังกล่าวเป็นสื่ออิสระที่ไม่มีเจ้าของแสดงความรับผิดชอบในความเสียหายที่เกิดขึ้นจึงทำให้ยากต่อการควบคุม

จากข้อมูลที่พบจะเห็นได้ว่า กลุ่มวัยรุ่นมีพฤติกรรมเปิดรับเว็บไซต์ไฮไฟร์จำนวนมาก และมีประสบการณ์ที่เกี่ยวกับภัยที่เกิดจากการสนทนาผ่านเว็บไซต์ไฮไฟร์ ผู้ศึกษาจึงสนใจที่จะศึกษาถึง ความตระหนักต่อภัยอันตรายจากการสนทนากับบุคคลแปลกหน้าผ่านเว็บไซต์ไฮไฟร์ของเด็กวัยรุ่น เพื่อเป็นแนวทางให้ผู้ปกครองหรือสื่อมวลชนสามารถหาวิธีการป้องกันหรือแก้ไข พฤติกรรมการสนทนาผ่านเว็บไซต์ไฮไฟร์ที่ไม่พึงประสงค์ อีกทั้งหน่วยงานภาครัฐสามารถนำผลของการศึกษาครั้งนี้เป็นแนวทางในการกำหนดกฎเกณฑ์หรือการวางแผนในการใช้สื่ออินเทอร์เน็ตอย่างสร้างสรรค์ของเด็กวัยรุ่นต่อไป

วัตถุประสงค์การศึกษา

1. เพื่อศึกษาลักษณะทางประชากรศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาในเขตกรุงเทพมหานครที่สนทนากับบุคคลแปลกหน้าผ่านเว็บไซต์ไฮไฟร์
2. เพื่อศึกษาพฤติกรรมการเปิดรับสารที่สนทนากับบุคคลแปลกหน้าผ่านเว็บไซต์ไฮไฟร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร
3. เพื่อศึกษาความตระหนักต่อภัยจากการสนทนากับบุคคลแปลกหน้าผ่านเว็บไซต์ไฮไฟร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร

ขอบเขตการศึกษา

การศึกษานี้มุ่งเฉพาะนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-6 ในเขตกรุงเทพมหานคร ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2551 ที่เคยสนทนากับบุคคลแปลกหน้าผ่านเว็บไซต์ไฮไฟร์

นิยามศัพท์ที่ใช้ในการศึกษา

1. ลักษณะประชากรศาสตร์ หมายถึง ประชากรกลุ่มตัวอย่างที่สนทนาผ่านเว็บไซต์ไฮไฟร์ อันประกอบด้วยเพศ อายุ สังกัดโรงเรียน ประเภทโรงเรียน สถานภาพครอบครัว และการอยู่อาศัย
2. พฤติกรรมเปิดรับสาร หมายถึง การเปิดรับสารผ่านเว็บไซต์ไฮไฟร์ โดยแบ่งออกเป็น 4 หัวข้อ ดังนี้
 - 2.1 ความถี่ของการใช้สถานที่ในการสนทนาผ่านเว็บไซต์ไฮไฟร์

- 2.2 ความถี่ของการใช้เนื้อหา/หัวข้อ/เรื่องในการสนทนาผ่านเว็บไซต์ไฮไฟว์
- 2.3 ระยะเวลาในการสนทนาผ่านเว็บไซต์ไฮไฟว์
- 2.4 เหตุผลในการสนทนาผ่านเว็บไซต์ไฮไฟว์
3. ความตระหนักต่อภัย หมายถึง ลักษณะการแสดงออกของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาต่อภัยที่สามารถรู้ว่าขณะนี้ตนมีอารมณ์และความรู้สึกอย่างไร มีสาเหตุจากอะไร สามารถคาดการณ์ล่วงหน้าได้ว่าจะแสดงอารมณ์อย่างไร และรู้ว่าผลของการแสดงอารมณ์นั้นเป็นอย่างไร เช่น การถูกคุกคาม, การล่วงรู้ข้อมูลส่วนตัว เป็นต้น
 4. บุคคลแปลกหน้า หมายถึง คนที่ไม่เคยรู้จักหรือสนิทสนมกันมาก่อน
 5. เว็บไซต์ไฮไฟว์ (<http://www.hi5.com>) หมายถึง เว็บไซต์เครือข่ายสังคม (Social Networking Website) โดยมีจุดประสงค์เพื่อเชื่อมโยงเครือข่ายของตนเองกับบุคคลที่เคยรู้จักหรือไม่รู้จัก เพื่อสร้างสังคมในโลกออนไลน์
 6. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร หมายถึง นักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-6 สายสามัญ ในเขตกรุงเทพมหานคร

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ได้ทราบถึงลักษณะทางประชากรศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาในเขตกรุงเทพมหานครที่สนทนากับบุคคลแปลกหน้าผ่านเว็บไซต์ไฮไฟว์
2. ได้ทราบถึงพฤติกรรมการเปิดรับสารที่สนทนากับบุคคลแปลกหน้าผ่านเว็บไซต์ไฮไฟว์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร
3. ได้ทราบถึงความตระหนักต่อภัยจากการสนทนากับบุคคลแปลกหน้าผ่านเว็บไซต์ไฮไฟว์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร
4. เพื่อนำผลการศึกษามาเป็นแนวทางให้กับผู้เกี่ยวข้อง เช่น นักจิตวิทยา ครู ผู้ปกครอง และสื่อมวลชนในการให้คำแนะนำเกี่ยวกับการสนทนากับบุคคลแปลกหน้าผ่านเว็บไซต์ไฮไฟว์แก่นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร